

заедно

енория

"Св. Павел от Кръста"

Юбилейна година
на енорията

брой 69 - януари 2010

Постно време

Постното време е привилегировано време за обръщане, за духовна борба и най-вече време за вслушване в Божието Слово, за по-задълбочен катехизис, за да вникнем във великите теми на нашата вяра и да се подготвим за Великден.

Кръстени в смъртта и във възкресението на Христа живеем според етиката на възкръснали, следвайки не абстрактен закон, а примера на Христос в Неговото Синовно послушание към Отца.

През Постното време, Божият народ полага нужното усилие, което го освобождава и го отваря към зова на Господа.

Лишавайки се от "земната храна", християнинът ще се научи да вкуси, преди всичко, "хляба" на Божието Слово и на Евхаристията, и ще чувства нуждата да сподели своите блага с другите.

Периодът на Постното Време ни напомня четирийсетте години, през които Израел е живял в пустинята преди да стигне до Обещаната Земя, и четирийсетте дни на Исус в пустинята изкушаван от дявола. Това са за нас духовните събития за времето на очакване на Пасхалното тържество. Двете събития имат за фон пустинята, привилегировано място за среща с Бога. Пустинята е място, където духовното превъзхожда материалното, място където се разбира същността на живота, нашата същност. Виждаме в себе си, това което сме, а не това, което притежаваме. "Пустинята" е преживяното от човека, което го кара да открие себе си и Бога. Точно в това събитие-

пустиня човекът среща Бога, без пречки и прегради.

В Светото Писание намираме много откъси, които ни показват как Бог в пустинята търси среща с човека и дори на това място се ражда истинската любов, където Бог се слива със Своя народ: “Поради това и Аз ще я отвлека, ще я доведа в пустиня и ще ѝ говоря по сърце. И ще те сгодя за Себе Си вовеки, ще те сгодя за Себе Си в правда и съд, в благодост и милосърдие; ще те сгодя за Себе Си във вярност, и ти ще познаеш Господа” (Осия 2,14.19-20).

Поради това през Постното Време, в подготовка за Великден, трябва да бъдем готови да тръгнем на това пътуване за четирийсет дни. Пътуване, което макар и лично има своя обществен аспект, за да стигнем до срещата с Възкръсналия Исус.

Точно през тези четирийсет години в пустинята, Израел е станал народ и в края на това “поклонение” към Обещаната Земя сключва своя съюз на любовта с Бога.

И нашето “поклонение” към тържеството Великден трябва да бъде пътя за да сключим същия съюз на любовта: “ние ще служим Господу.” (Исус Навин 24,21).

“Царството Божие не е ястие и пиене, а правда и мир и радост в Светаго Духа” ни напомня апостол Павел в своето послание до Римляни. Постното време не трябва да приемаме като забрани или разрешения за ядене и пиене. Преди всичко то е подготовка на духа за събитието Възкресение. За това помага също оптималното ползване на материалните неща, за да отдаваме по-голямо внимание в живота си към духовните. В съвременния свят много неща трябва да отстраняваме или да ползваме по-умерено и в същото време да откриваме отново пространство на духа, на душата.

Бих могъл да потвърдя, че на този свят днес му липсва душата, защото е задушена от много неща.

Представете си, че сме създали една хубава стая за душата, но с времето започваме да я пълним с много вещи, натрупваме ги и тя се препълва и се превръща в затвор за душата, притисната в

ъгъла, далеч от вратата и прозореца, без светлина. Нашата работа, през това Постно Време е точно тази да “извадим” от стаята всичко, което прибрахме и да освободим душата си, да извадим духовната част от себе си, която често забравяме, че съществува.

Толкова много се грижим за тялото, а колко малко за душата! Как се тревожим за икономическите кризи, защо не се сещаме за духовните кризи! Душата не е ли най-важната част от самите нас?

Нека през този период на Постното време да се “храним” все повече с Божието Слово: “не само с хляб ще живее човек, а с всяко слово, което излиза от Божии уста” каза Исус. Да ползваме тогава времето, което Бог ни дарява за да съзерцаваме Неговите чудеса, постейки например от телевизията и “потапяйки” се в молитва и четене на Библията и на духовните християнски книги. Да направим това заедно с нашето семейство, с нашите съседы, с нашите познати: “защото, дето са двама или трима събрани в Мое име, там съм аз посред тях” (Матей 18,20).

Срещата с Христа в пустинята има изключителна важност. Образът на Исус, Който прекара четирийсет дни в пустинята, в пост, изкушаван от дявола, е пример за целия християнски народ. Човекът не се обръща към Бога, не задълбочава своята връзка с Него, ако не навлезе в областта на дълбоката вътрешна и външна тишина, за да се нахрани с Божието Слово и да се бори срещу силите на злото.

Това е мястото, където човекът ще се научи да желае Него, който е живия и истинския хляб и да разбере по-ясно Христовата тайна.

Не може да се изживее постното време без да имаме “пред очи началника и завършителя на вярата – Исуса” (Евреи 12,2). Това е делото на любовта; любов към Христа и към всички тези, които Той нарича Свои братя и сестри.

Отец Валтер Горра

Радостите и притесненията на свещениците за мисията си

Мисията на свещениците е тази да помагат на хората да се срещат с Истинския Бог, със Самият Исус Христос, Който е единственият Спасител, Онзи, Който дава смисъл и значение на човешкия живот.

Голяма е радостта на свещениците, когато някой все повече и повече се приближава до Бога, притеснението им също е голямо, когато хората не живеят в пълнота християнската вяра.

Искам да споделя с протоерей Добромир Димитров, от Православна Църква тези мисли.

Отец Валтер: Вярата в Исус Христос носи на вярващите голяма радост и спокойствие, както за онзи човек, който в евангелския разказ намери „най-ценния бисер“ (виж Мт 13,46) в своя живот. Защо според теб днес толкова трудно вярата влиза дълбоко в човешкото сърце и човека не я живее истински?

Отец Добромир: Обществото в което живеем е едно светско-потребителско общество, където ние по всякакъв начин се опитваме да забравим Бога и да Го изтласкваме в ъгъла. Църквата е превърната просто в една от обществените институции, чиито глас хората не чуват и не искат да чуят, поради факта, че сърцата им са угрижени с бита и материалното. Медиите са формирали едно потребителско отношение към живота. Децата не се възпитават в това, че има Някой, който е отвъд света, но същевременно е станал човек и е умрял, възкръснал и приел света в Себе си. Съвременния човек е впил своя поглед в земята и не забелязва звездите в небето. Съвременния човек е все по-информиран и все по-малко знаещ. Ние сме престанали да възприемаме света като дар от Бога,

като дом построен и устроен за нас. Ние го приемаме за даденост, даденост, която да експлоатираме. Човекът е загубил благодарността си и така е загубил радостта от Спасението-радост, произтичаща от жертвата на нашия Господ Иисус Христос. Бисерът на Царството се „конкурира” с бисерите и диамантите на княза на този свят.

Отец Валтер: *Християни, които вярват в хороскопи, отиват при гледачки и магьосници, практикуват магически предписания, и т.н., защо не разбират че това е сатанинско дело?*

Отец Добромир: *Защото такива християни са християни само на думи . Те не вярват истински в Христос, чрез когото Бог Отец е сътворил света, а вярват в творението, вярват в неща, които не са вечни, които са природни, тленни, и подлежат на разпад и смърт. Това е отричане от Христос, отричане от Неговата воля и отхвърляне на надеждата и вярата в Него. Такива християни се отделят от живота на Църквата, а това означава и от вечния живот. Връщането им е възможно само с осмисляне на греха им и покаяние т.е. с промяна на ума и начина на живот.*

Отец Валтер: *Християнство и суеверие: много, много хора изживяват християнските празници като предписания, често имащи форма на суеверие, традиции, които нямат нищо общо с вярата. По този начин Исус се отхвърля на една страна и се дава повече внимание на тези практики. Рождество Христово се превръща в Коледа, Богоявление става Йордановден, за Връбница най-важното е да имаме върбово клонче и в този ден да празнуваме именния ден на цветята, отколкото да тържествуваме с влизането на Исус в Йерусалим. Паленето на свеци стана по-важно отколкото да участваме в самата Литургия. Не е ли мисията на свещениците да изчистим тези и други езически практики в християнските празници, за да намерят хората Центъра на тържествата в Самия Исус?*

Отец Добромир: *На съвременния човек му се иска да*

практикува едно битово християнство, без задълбочаване и усилие. То се свежда само до символи и няма никакво отражение в *живия* живот. Празника често се свежда до едно сантиментално преживяване т.е. на едно психологично ниво. Това не е истинско дълбинно осмисляне и съпреживяване на празника, не е едно реално съединяване с Христос в св. Евхаристия и участие в общото дело на Литургията, а присъствие и задоволяване на личните ни религиозни потребности. Това е разрушително за Църквата.

Жалко е наистина е, че самите свещеници не разпознават това като зло и често пъти не различават проблемите скрити зад тези суеверия.

Отец Валтер: Има много хора, които влизат през живота си два пъти в църквата: за кръщението и за погребението си. Много кръстени също не участват редовно на неделните литургии, не се изповядват и не се причестяват. Те мислят, че е достатъчно да се кръстят и това е и предостатъчно за спасението им. Според тебе кръщението не е ли станало нещо формално, което се приема от хората без да се осмисля какво означава това? Какви отношения човек приема с Бога, и че ако го преживяват по този формален начин, това ще бъде причина те да загубят спасението отколкото да намерят вечния живот?

Отец Добромир: Кръщението е ново раждане. То не се извършва заради национална принадлежност, за здраве, поради желанието на рода и т.н. То се извършва за спасение, за преодоляване на греха и смъртта в тялото на Христа Богочовека-Църквата. Мисля, че съвременните християни сме загубили тази реалност. Кръщението ни е само формално и това доказват празните храмове. Църквата трябва да проповядва на желаещите да се кръстят какво място ще заемат, каква отговорност носят и колко е важно да променят начина си на живот т.е. да отдадат себе си на Христос. Всички християни тук имаме вина. Възприемниците (кръстниците), често се грижат само за материалното благопреуспяване, а не за

духовното израстване. Родителите не участват живо и редовно в св. Литургия и не се причастяват със св. Тайни. Свеждаме християнския живот само до това да бъдем добри, да палим свеци, да ходим от време на време на църква, да си помагаме, да не вършим зло. Истината е обаче, че трябва много повече, трябва жертва, скърби, болка, отричане от себе си и колкото парадоксално да звучи, тогава в живота ни идва радостта, мира, надеждата, любовта и утешението Христово.

Отец Валтер: Много хора създават в себе си собствена представа за Бога. Той вече не е онзи Бог, Който създаде човека. Става обратното: човек създава Бога по своя образ и подобие. Живеенето на една лична вяра, няма нищо общо или има малко общо с християнската вяра, която Църквата изповядва и учи.

Християнството и Църквата: Може ли да съществува християнската вяра без Църквата?

Отец Добромир: Мисля че това е основния проблем. Св. Григорий Богослов ни говори, как ние чрез собствените си представи за Бога, можем да поставим между Него и нас идол и да започнем да му служим, вместо на Живия Бог. Това става в следствие на индивидуализма, вследствие на нашето плътско мъдруване. Забележете колко хора казват, че ходят на църква, когато в храма няма никой. Те заявяват, че не обичат да са там, когато има богослужение. Това е показателно. Бих казал, че те не познават Христос, който се открива в св. Литургия, който присъства в Църквата, в св. Дарове върху трапезата. Такива християни не са истински, защото от древност имаме поговорката: “Сам християнина не е християнин”. Христос се открива в събранието. Познаването му става чрез причастяването с Него т.е с Неговото тяло и Неговата кръв. Всичко друго извън св. Евхаристия, може да е плод на индивидуализъм и собствения ни сантиментализъм. Действена християнска вяра извън Църквата не може да съществува. Това би могло да бъде само едно обезкръвено християнство. Един фалшив морализъм облечен в дрехите на християнството.

„Христовата Църква е една“

От 18-ти до 25-ти януари тази година отбелязахме молитвената осмодневница за християнско единение. Както вече стана традиция свещеници от различни християнски църкви да гостуват и проповядват за единението на християните, така и този път, в неделя на 24-ти януари, отец Валтер бе поканил пастор Даниел Топалски от Методистката църква. “Христовата църква е една” – с тези думи отец Валтер даде думата на госта,

който от своя страна благодари за поканата и най-вече за добрата полза от тези общи Богослужения. Той отбеляза, че преди няколко дни, в рамките на молитвената осмодневница, отец Валтер също е проповядвал в Методистката църква.

“Много по-голямо е онова, което ни събира, отколкото онова което ни разделя.” – Така цитирайки Папа Йоан Павел II, пастор Даниел убедително подкрепяше в проповедта си идеята за единението на всички християнски църкви. Да, многообразието от християнските църкви е голямо, но Бог е дал многообразие във всичко на земята. Нека ние обаче да не търсим различията, а да вървим заедно в духа на Христа, защото чрез един дух всички сме кръстени в едно тяло. Така, че сме длъжни стъпка по стъпка да вървим един към друг, да не забравяме да правим тези макар и малки крачки, които обаче могат да ни отведат един ден до голямата цел на единението. Защото, както в края на проповедта си пастор Даниел отново цитира Папа Йона Павел II – един ден ще трябва да отговаряме пред Бога какво сме направили тук на земята за Христовата Църква.

Елена Димитрова

Иисус беше на едно място
и се молеше (Лк 11,1)
5-та част

5. БЛАГОДАРСТВЕНАТА МОЛИТВА

“Нали и десетимата се очистиха? А къде са другите девет?” (Лк 17,17).

Упрекът на Исус

Исус упреква човека, който не благодари.

В Евангелието на Лука (17,11), когато вижда, че от десетимата излекувани прокажени само един се връща, за да благодари, той възкликва: “Нали и десетимата се очистиха? А къде са другите девет?”

“А къде са другите девет?” Тежък е този упрек на Христос. Нима винаги ще е толкова малък броят на онези, които мислят и благодарят? Нима е наистина нелечим човешкият егоизъм? Носим в себе си проказата на неблагодарността.

Господ очаква нашата благодарност като логична последица от фактите: щом сме получили нещо от Бога, логично е да го признаем, а щом го признаваме, логично е да изпитваме благодарност. Господ не заповядва на деветимата излекувани прокажени да бъдат благодарни: нормално е самите те да си заповядат това.

Благодарността е логиката на разума и на праведното сърце. Който разсъждава и има праведно сърце, не може да не изпитва благодарност. Затова няма никаква специална заповед за благодарността: защото тази заповед трябва да тръгне от самия човек. Има ли смисъл една наложена благодарност?

“А къде са другите девет?” Тези девет сме всички ние, защото безброй са нашите пропуски спрямо Божиата добрина. За съжаление, в тези девет можем да се познаем всички ние, защото всички сме виновни в неблагодарност към Бога. Човекът никога няма да бъде в състояние да отговори по подобаващ начин на Божиите дарове. Божиите дарове са многобройни от пясъка на морското дъно, от водните капки в океана.

Но човекът е длъжен поне да си даде сметка за този проблем! Няма да го разреши, но поне трябва да знае, че той съществува!

“А другите девет къде са?” горчивият упрек на Христос трябва да ме подтикне да представя онези, които отсъстват. Когато започнем да разбираме и бъдем излекувани от проказата на неблагодарността, трябва да се представим пред Бога и от името на нашите братя, които никога няма да започнат да разбират и никога няма да се представят пред Бога. “Господи, прости им, защото не знаят какво правят! Аз съм тук, за да ти благодаря и от тяхно име. Направи да мога да ги представя, като ги заместя ...”

Цялата Библия ни призовава

Десетте заповеди заемат малко място в Библията, но Божият призив да благодарим се съдържа в цялото Писание. Трудно е да намерим две или три последователни страници в Библията, които да не съдържат този призив. Бог непрекъснато ни напомня да мислим за нещата, които той е извършил, да помним чудесата, които е направил за своя народ.

Книгата псалми, класическата книга на еврейската молитва, е изтъкана цялата от благодарствени молитви. Тези данни на Откровението поставят един проблем: щом Бог държи толкова на задължението да се благодари, това означава, че то е нужно на човека, че човекът има голяма полза от благодарението, че се реализира, като благодари. Благодарейки, човекът открива собственото си равновесие: поставя се в зависимост от Бога и поставя Бога на първо място – тоест, над всичко. Цялата Библия е постоянен призив да се благодари, може би защото човекът много лесно рискува да забрави това, докато е много важно именно да не го забравя. Цялата Библия призовава да се благодари, може би защото Бог вижда в това най-простото средство човекът да се доближи до него, най-прякото средство да се реализира целият религиозен идеал на човека. Цялата Библия говори за това, може би също така за да проправи един “по-лесен път” към вярата. Цялата Библия ни призовава да благодарим, защото да се научим да благодарим означава да се научим да изживяваме много по-дълбоко нашите отношения с Бога. Цялата Библия ни приканва да благодарим, може би защото не са много нещата, които като благодарността да дават възможност на човека да се приготви за великото откровение на Христос, откровението за безкрайната добрина на Отца и за

нашето приемане като негови синове.

Молитвата е предназначена за всички

Всички са способни да благодарят и всички разбират защо е нужно това. Не всички обаче са способни да се отдадат на съзерцание и не всички разбират неговия смисъл.

Благодари се с думи, благодари се също без думи. За да благодарим ние нямаме нужда от формули, достатъчни са малко думи. Малко думи и известна представа за Божията доброта. Затова благодарението е простичка молитва за обикновени хора. Но същевременно е и много богата молитва. Когато се молим, имаме нужда от инструменти като думи, идеи, книги. Когато благодарим, си служим с малко думи, а книгите са само препятствие за това. Благодарението е молитвата на бедните. Всеки вид молитва изисква подготовка, обучение, усилие, подходяща среда и много добра воля. За да се благодари обаче, не е необходима подготовка, не е нужно обучение, защото всички знаят как се прави това. Дори един атеист, който се отваря за Бога, може директно да поеме по този молитвен път и да го извърви докрая, до мига, в който ще потърси Бога. Думите не са нужни, достатъчна е само следната представа: Бог е добър Отец, който обича. Останалото идва от само себе си. За да се научи някой, който е преживял обръщане, да се моли, достатъчно е да се научи да благодари. Това е, както когато берем цветя на поляната. Едва сме откъснали някое цвете, и виждаме друго, още по-красиво, което ни кани да го откъснем. И букетът ни става огромен.

Благодарението ни помага да открием Божиите дарове. А Божиите дарове са такива, че колкото повече се търсят, толкова повече се откриват. Дори накрая се налага да изоставим някои, защото е абсолютно невъзможно да ги поемем всичките.

За да помогнем на децата да вкусят молитвата, достатъчно е да ги отведем за ръка до прага на благодарението и да ги оставим там. Щом прекрачат този праг, те нямат повече нужда от нашето ръководство, справят се отлично сами с пътуването.

Благодарението е молитва, която никога не изморява. Винаги има нещо ново и хубаво, за което да мислим, което да гледаме, за което да говорим. Затова благодарението е молитва, подходяща за всички, за всяка възраст, за всеки характер, за

всяка духовна подготовка. То няма структура, защото е молитва, която не признава структурите. Колкото по-обикновен е един човек, толкова му е по-лесно да благодари. Благодарението е и най-разтоварващата молитва, помага на разума да си почине и прави сърцето по-широко. Когато разумът е уморен, благодарението е най-подходящата молитва, защото не натоварва, не потиска, не обременява.

Как да се научим да благодарим

За да се научим да благодарим, се нуждаем от метод и рационалност. Започва се с по-лесното, за да се стигне до по-трудното, както при добре организирания учебен процес. Трябва да си поставим максимална цел: да се научим да благодарим за всички неща, които ни струват усилие, но това е върхът на планината. За да достигнем този връх, трябва да се съгласим да го изкачим: тоест, трябва да започнем от лесните неща.

Трябва да кажем още сега, че не е добре, дори е неразумно, да разделяме нещата на две категории: хубави неща и лоши неща. За онзи, който има вяра, има 4 трудни неща, но не и лоши неща, защото всичко се ръководи от Бога: нощта и денят, хубавото и лошото време, облаците и слънцето. Но, разбира се, има и особено хубави моменти, през всеки наш ден ни се случват много хубави неща, стига да имаме очи да ги видим. От тях започва рационалното обучение по благодарение. Не позволявай да отmine никоя радост в живота ти, без да благодариш за нея! Това е първият етап на благодарението.

Да започнем оттам, означава да започнем да се убеждаваме в нещо, което е много важно за нас: че Бог е добър, Бог е баща! Бог мисли за нас с безкрайна нежност!

Опитайте се да прекарате един ден с убеждението, че всяка радост през този ден трябва да бъде придружена от благодарност към Бога: и привечер вече ще имате нова представа за Божията добрина. Отворете очите си за някои страни на вашия живот, за които никога не мислите, и ще усетите нуждата да се отдавате все повече на Бога, да му имате все повече доверие. Така ще укрепите вашия дух на вярата.

Това упражнение помага на вярата ви да узрее. А вярата винаги отваря хоризонтите на щедростта. Вярата е стъблото, което държи цветето изправено, тя е винаги подготовка за любовта.

Достоен за съжаление е следният факт: голяма част от християните си спомня за Бога само когато се нуждае от помощ или е изправена пред ситуация, от която се бои. Дори “хората на Църквата” са често склонни да се правят на просяци в своята молитва, искат множество странни неща, искат постоянно, без да се замислят дали това, което искат, е полезно или вредно. Тази голяма колективна просия често се подчинява на най-иррационални закони. Държим се пред Бога като глупави просяци. Просяци, чиято торба Бог пълни с всевъзможни дарове, които Бог облича, осигурява им храна и подслон. А просякът е винаги недоволен и продължава да изтъква своята мизерия, държейки да получи своите дребни монети, към които се стреми повече от всичко.

Унизително е да живеем като просяци. Бог очаква от нас да се държим като синове.

Благодарствената молитва може да ни помогне да извървим прехода от просяци към синове. Който се научи да благодари, в определен момент започва да се срамува да налага своите програми на Бога. Знае, че Бог е негов Отец, сигурен е, че Бог знае по-добре от нас какво е добре за нас. Стреми се само да благодари, защото е уверен, че Бог очаква най-вече това от него. Това е вярата, това е любовта, това е да се живее в конкретната действителност на Бога Отец.

Но наученото се нуждае от усъвършенстване. Защо да не можем да си наложим да отделяме един час дневно, за да благодарим на Бога за всички хубави неща, които получаваме от него? За да благодарим един час дневно, не е нужно да прекъсваме нашата работа, не е нужно да ходим до църквата, достатъчно е да изберем някакъв вид труд, който позволява това. Почти всяка ръчна работа, която не ангажира напълно ума ни, може да се придружава от благодарствена молитва.

Ние мислим непрекъснато. Когато не мислим, фантазираме. Правим това, когато вървим, когато работим, преди да заспим, когато се събуждаме. Правим го, когато сме заети с всевъзможни неща. Всеки път, когато нашата работа не

ангажира вниманието ни, започва да тече потокът на мисълта. Достатъчно е нещо много просто: достатъчно е да се постави бент в реката, да се насочат мислите ни в посока на благодарността към Бога, и ние ще направим по-добри отношенията си с него.

Трудна задача

Лесно е да се благодари за хубавите неща! Всички могат да го правят, макар че малцина го правят. Но е важно, дори много важно, да се научим да благодарим и за тръните, за противоречията, за наказанията, дори за собствените ни грешки. Когато успеем да направим това, вече сме на върха. Защото който се научи да благодари за неприятните неща, дори за кръстовете, той наистина се е научил да живее. Животът винаги е смесица от неща, които вървят добре и неща, които не вървят; от радости и болки, от победи и разочарования.

Християнинът умее да живее с радостите и с наказанията, с “топлото” и със “студеното”, в спокойно време и в буря. Християнинът не стига никога дъното в житейските несгоди, или, ако това се случи, умее да изплува отново обратно.

Благодарността трябва да ни доведе до тази цел и да ни направи способни да преживяваме всяка буря.

Как да стане това? Трябва да поясним, че никак не е просто. Това е борба, понякога много трудна, понякога почти безнадеждна, срещу сила, която ни премазва. Тя изисква също да се познава добре човешкото сърце. Не можем, например, да убедим някого да благодари на Бога, когато е изправен пред някакво противоречие: все едно е да се опитаме да разбием с главата си стена.

Но има една тактика. За да разрушим една стена, не трябва да я блъскаме с главата си. Достатъчно е да направим следното: да вземем кирка, да се прицелим добре и да удряме с кирката, не с главата си. И стената най-вероятно ще бъде разрушена, без да ни причини вреда.

Пред някои трудности, разбира се, благодарността “звучи фалшиво”, неубедително, макар да е нещо хубаво. Но ако, преди да благодарим, се спрем и се вгледаме внимателно в тези трудности, и след като се уверим, че не можем да ги

преодолеем сами, ги поверим с голямо спокойствие, с простотата на дете, в ръцете на Бога, това е да прибегнем към тактиката на кирката. И по този начин стената ще бъде разрушена.

Когато поверим един неразрешим проблем на Бога, и го направим с доверие, смирение и с истинско упование, само тогава можем да благодарим. Това е моментът, в който вдигаме кирката. Само един удар няма да е достатъчен. Не е достатъчно да благодарим еднократно. Но ако благодарим сто, хиляда пъти, стената ще бъде разрушена за кратко време. Трябва да опитаме, за да се уверим.

Първото ни впечатление ще бъде, че нашето “благодаря” “звъни на кухо”. И това е логично! Трудно е нещо да тръгне добре, точно когато ние искаме това да стане. Но ако продължим да благодарим, ще настъпи моментът, в който стената ще се пропука. Ще настъпи моментът, в който ще съзрем “нишката на провидението”, ще видим определено положително развитие в нашата негативна ситуация.

Ако сме постоянни в благодарението, ще стигнем дотам да виждаме една, десет, сто причини да сме признателни на Бога за нашите трудности. И накрая благодарността ще победи: стената ще рухне! Такава е истинската благодарност: убедена, дори съпроводена от болка, но автентична, която извира от дълбините на нашата същност и ни освобождава!

В тези моменти най-добре се разбира силата на благодарението. Нещо повече: няма да се убедим напълно в тази сила, докато не стигнем дотам: да разбираме значението на благодарствената молитва в трудните мигове на живота ни. Тогава ще разберем, че да се научим да благодарим означава да се научим да живеем, защото означава да се научим да посрещаме и най-драматичните ситуации в нашия живот, като търсим мястото им в Божия план. Може би тогава, и само тогава, се раждаме за вярата, защото сме изпитали цялата й сила, изпитали сме любовта на Бога.

Когато престанем да се скандализираме от Бога, сме достигнали вярата. Когато за нас Божията воля придобие по-голяма стойност от всеки наш проект, тогава сме достигнали любовта.

Но и тук е добре да напредваме на етапи. Не можем да посрещнем големите проблеми на живота ни, ако преди това не сме се научили да се справяме с дребните ежедневни трудности. Трябва да започнем оттук: от решението да не губим търпение пред дребните ежедневни трудности, а да си служим с тях като наше упражнение по благодарение. Счупили сте чаша? Някой ви е засегнал? Направили сте “гаф”? Защо трябва да се ядосвате? Да застанем пред случилото се и да го изследваме спокойно. Ако за нашия проблем няма лекарство, защо да не го поверим с доверие в ръцете на Бога? Щом Бог се грижи за всяко едно врабче, може ли да не вземе присърце и нашата болка?

И не трябва да мислим повече: нека оставим на Бога разрешаването на този проблем, който ни се струва неразрешим. А след това, веднага след това, трябва да благодарим. Да благодарим с цялото си сърце, не толкова заради трудността или болката, колкото заради всички положителни неща, които са произлезли от нашия проблем.

Първото положително нещо е, че сте престанали да гледате на проблема си като на трагедия, разбрали сте истинските му измерения – че е нещо съвсем обикновено. Нима това не е прекрасен Божи дар, за който си струва да се благодари?

След това, опознали сте по-добре себе си след случилото се, или сте опознали по-добре другите, или пък ситуацията. И това е повод да се благодари на Бога. После, можете да благодарите, задето сте имали вяра в ситуация, когато обикновено излизате от кожата си. И накрая, след като помислите, ще откриете още много други причини да благодарите.

(продължава в следващия брой)

Групата за молитва се среща

**всяка втора и четвърта събота на месеца
в залата “Свети Йоан Павел II” на енорийския дом
(при евентуална промяна ще бъдат уведомени всички).**

Всички са поканени и всеки може да участва

Празнувахме тези тайнства

20 декември
Миропомазание на
Павел

За кого вървиш?

Една еврейска история разказва за един мъдър и богобоязлив равин. Той, една вечер, реши да излезе да се поразходи, за да се отпусне, след като цял ден се бе допитвал до древните пророчески книги.

Докато вървеше бавно из една изолирана улица, срещна един пазач, който ходеше напред-назад, с дълги и решителни крачки, пред една желязна ограда на един богат дом.

“За кого ходиш ти напред-назад?”, попита равинът заинтригуван.

Пазачът произнесе името на своя господар. След това, на свой ред попита веднага равина: “А ти за кого ходиш, така?”

Равинът не знаеше какво да отговори, но този въпрос се запечата в сърцето му.

Ти, който четеш това сега, за кого ходиш? За кого са всички твои крачки и мъки в този ден? За кого живееш?

Можееш да живееш само за Него: за твоя Бог! Днес, на всяка крачка, ако повтаряш Неговото име, твоят ден ще бъде много лек и приятен.

Сестра Терезита

Духовен отчет за неделната Евхаристия

В началото на всяка година, първата или втората неделя, в църквата чета финансовия отчет за предишната година. И така направих и тази година, благодаря на Бога, че успяхме да покрием всички разходи и макар те да са много (ток, вода, особено отоплението, и др.) приключихме с един плюс.

По време на четенето на финансовия отчет, ми хрумна, ами ако щях да чета духовния отчет за нашата енория щяхме ли да приключим и при него с плюс!

Със сигурност има доста плюсове: когато виждам участието на вярващите в неделните литургии не само в броя, на тези, които редовно идват, но също и в това как тази общност изживява дълбоко службите и как се формира все повече една задружна общност, която се събира в името на Христа около олтара; когато виждам как тя се мобилизира в солидарността за братята и сестрите, изпаднали в нужда (например последния случай за пострадалите от земетресението в Хаити); когато техният интерес към библията и към духовните християнски книги се увеличава; когато духовния живот израства в тях и започват да се гледат като Божии чеда един друг, да се приемат като братя и сестри; когато откривам желанието да се случи всичко това; когато... има и още много неща, за да се зарадвам за тази общност.

Тогава всичко ли е идеално?

Знаем добре, че много трудно се постига идеалното, така е и с този въпрос.

Заедно с радостите имам и притеснения, които в предишните страници, намерихте под форма на разговор между мен и отец Добромир от Православната Църква.

Имам много притеснения, и ще ги имам, докато виждам далече от Църквата дори и само един кръстен!

Моите притеснения тръгват не от моето мнение, но от моята вяра, която е християнската вяра и не искам да има дистанция

между двете.

Как мога да се радвам, когато в енорията има християни, които не идват редовно на неделната литургия, или никога не идват?

Нещата могат да се изразят по най-различни начини: както по-директно така и по- “дипломатично”. По принцип търся пътя по втория вариант, но когато виждам че за някого не дава никакъв резултат- е по-добре да се говори по-ясно.

Не мога с малко думи в този текст да кажа всичко, но поне искам да се спра на най-важното: участието в неделната литургия.

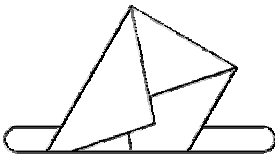
В християнството все повече навлиза и царува, най-голямата болест, която светът изживява в момента: тя се нарича индивидуализъм.

Заради тази болест, всеки мисли да живее вярата само за себе си и със себе си, забравяйки принципа на християнството, което е преди всичко съпричастие: ние сме едно тяло! *“И постоянстваха в учението на апостолите, в общуването, в хлеболоменieto и в молитвите... А всички вярващи бяха заедно, и всичко им беше общо... И всеки ден единодушно престояваха в храма и, преломявайки по къщите хляб, хранеха се с весело и чисто сърце”* (Деяния 2,42.44.46).

Ето няколко изречения от Катехизиса на Католическата Църква върху тази тема и всеки може по-обширно да прочете и останалите параграфи от самия Катехизис.

“Неделята е най-важният ден на литургичното събрание, в който вярващите се събират, та “като слушат Божието Слово и вземат участие в Евхаристията, да си спомнят страданието, Възкресението и славата на Господа Исуса, отдавайки благодарност на Бога, Който ги възроди за една жива надежда чрез възкресението на Исус Христос от мъртвите”. (ККЦ 1167)

“Църковната заповед определя и уточнява Господния закон: в неделя и в другите задължителни празници, верните трябва да присъстват на литургията. Изпълнява заповедта за участие в литургията всеки, който присъства на литургия, извършена според католическия ритуал, в деня на самия празник или вечерта срещу празника. Неделната Евхаристия е основа и потвърждение на цялата християнска практика. Ето защо

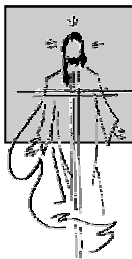
верните са длъжни да участват в Евхаристията в задължителните дни, освен ако са извинени, поради сериозна причина (например болест, грижа за кърмачета) или освободени от пастира им. **Онези, които своеволно пропускат това задължение, вършат тежък грях.** Участието в общото отслужване на неделната Евхаристия е свидетелство за принадлежността и верността към Христос и Неговата Църква. Верните потвърждават с това свое обещание във вярата и в любовта.

Те заедно засвидетелстват светостта на Бога и своята надежда за Спасение. Те се подкрепят взаимно, водени от Светия Дух"... В неделята и в другите задължителни празнични дни верните трябва да се въздържат да се отдават на работи или на дейности, които възпрепятстват почитанието, дължимо на Бога, радостта, присъща на Господния ден, извършването милосърдни дела и подходящата почивка за духа и за тялото. (ККЦ 2180-2182.2185).

Тази е нашата вяра, тази е вярата на Църквата, и ние се гордеем, че я изповядваме в Исус Христос нашия Господ!

“Който има уши да слуша, нека слуша!” (Мт 11,15) и който не иска да слуша доброволно иска да се отдели от християнската вяра.

Отец Валтер

Върнали се в БОЖИЯ ДОМ

13 декември 2009 Стефка Василева Димитрова
20 декември 2009 Митко Брунков Караджов
5 януари 2010 Валентин Минчев Маринов